

Chương 463: Thảm Hoạ Cổng (15) - Chuẩn Bị Đến Thủ Đô Arnaka Công Quốc Saint-Owan

(Số từ: 3005)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:04 PM 15/06/2023

“Airi nói rằng việc tư vấn tâm lý cho những người tị nạn lần này có lẽ sẽ kết thúc trong khoảng ba ngày. Cô ấy có lẽ sẽ sớm mang thông tin cá nhân đã được sắp xếp.”

"Ah anh hiểu rồi."

Họ không biết khi nào con tàu chở người tị nạn tiếp theo sẽ đến, nhưng việc quản lý người tị nạn của Succubi đang tăng tốc.

Ban đầu, họ đã quá lạm dụng sức mạnh của mình để kiểm soát những giấc mơ, khiến những người tị nạn trở nên quá gắn bó với các yêu nữ.

Khi nỗi buồn và sự tuyệt vọng trở thành nỗi ám ảnh với các Succubi, cả Succubi và những người tị nạn sẽ phải chịu đựng.

Các bác sĩ tâm thần được cho là không xây dựng mối quan hệ quá sâu sắc với bệnh nhân của họ.

Succubi ban đầu thiếu kinh nghiệm trong những vấn đề như vậy. Đó là việc họ phải làm, cho dù họ không giỏi việc đó, vì vậy họ không thể tinh thông được.

Tuy nhiên, thời gian đã trôi qua và các Succubi giờ đây không còn gặp phải những vấn đề như vậy thường xuyên nữa.

Họ chăm sóc định kỳ cho những người có triệu chứng nghiêm trọng, thậm chí đến thăm họ sau khi họ rời nơi trú ẩn tạm thời để chia sẻ thông tin cập nhật và câu chuyện.

Một nơi quan tâm đến cả các vấn đề nghi lễ và tâm lý.

Khi ngẫm lại, nó có vẻ là một nơi khá tốt.

Tất nhiên, nó chỉ nhắc nhở họ về mớ hỗn độn mà họ phải dọn dẹp vì tôi, điều đó chỉ khiến tâm trạng trở nên tồi tệ.

Khi Harriet và tôi đi xuống hành lang, Antirianus xuất hiện như thể ông ta đang đợi chúng tôi.

"Ế!"

Harriet, đang đi bên cạnh tôi, đột nhiên hét lên và bịt miệng khi Antirianus đột nhiên xuất hiện.

Ông già này có thói quen khiến mọi người giật mình khi xuất hiện ở những nơi không ngờ tới.

Harriet biết rằng Antirianus là nhân vật hợp tác thứ hai trong hội đồng sau Eleris.

Tuy nhiên, cô ấy không thể tin Antirianus cũng như tôi không thể.

Ai có thể tin tưởng một người hầu đang cố chữa khỏi cảm giác bất an bằng cách bắt cóc nhà vua lúc nửa đêm?

Antirianus bỏ mũ ra và cúi đầu thật sâu trước tôi.

"Thưa ngài, làm thế nào mà ngài có thể tận mắt tìm thấy phong cảnh của thủ đô?"

Có phải đó là những gì ông ấy muốn hỏi?

"Ông nghĩ sao? Đó là một cảnh tượng khủng khiếp."

Ông ấy hẳn muốn thấy tôi tuyệt vọng sau khi chứng kiến điều đó.

Thấy phản ứng có phần nhạt nhẽo của tôi, Antirianus khẽ nhếch môi như thể có chút thất vọng.

Thật là một ông già độc ác.

"Ngài đã nghĩ ra biện pháp mang Công chúa đi chưa?"

"Tôi vẫn chưa chắc. Tôi sẽ phải suy nghĩ về nó."

"Thật đáng ngạc nhiên, nếu ngài lắng lẽ yêu cầu họ giao nộp Công chúa, họ có thể dễ dàng tuân theo. Đó là, nếu Đế quốc muốn bảo vệ Công chúa bằng mọi cách có thể."

Tôi gật đầu trước những lời của Antirianus.

"Ừ, tôi không loại trừ khả năng đó."

Bertus có thể giao nộp cô ấy nếu tôi nói chuyện với anh ta.

"Nhưng không có lý do chính đáng nào cho việc Công chúa mất tích mà Đế quốc có thể đưa ra. Cuối cùng, Đế quốc sẽ gặp rắc rối. Điều quan

trọng là phải mang Charlotte trở lại, nhưng tôi không thể gây thêm hỗn loạn trong Đế chế vì điều đó."

Công chúa mất tích hẳn phải là một bí mật được bảo vệ chặt chẽ, nhưng sự chú ý của công chúng lại tập trung vào cô ấy.

Đám đông sẽ không dễ dàng tin một thông báo rằng Công chúa đột nhiên biến mất. Đã có một sự ngờ vực đáng kể trong hoàng gia.

Đưa Charlotte trở lại không chỉ là cứu một người. Nếu tôi chọn sai cách tiếp cận, tôi có thể cứu được Charlotte, nhưng một cuộc bạo loạn quy mô lớn có thể xảy ra. Tận mắt chứng kiến tình cảm bất ổn của công chúng ở Thủ đô Hoàng gia, tôi có thể tưởng tượng được quy mô của cuộc bạo loạn. Hoặc là một cuộc bạo loạn sẽ khiến Đế chế sụp đổ, hoặc Đế chế sẽ tàn sát những kẻ bạo loạn. Cái trước sẽ là sự sụp đổ của Đế chế, và cái sau sẽ dẫn đến sự suy tàn lâu dài của Đế chế do sự tàn sát hàng loạt.

Vì vậy, tôi đã phải cẩn thận hơn trong việc giải quyết vấn đề này.

Tôi không nhất thiết muốn Đế chế vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng tôi cũng không muốn nó bị hủy diệt.

Đế chế phải tồn tại cho đến khi sự cố Cánh cổng được giải quyết hoàn toàn, và lũ quái vật trên lục địa bị quét sạch.

Chính vì vậy tôi không vội phán xét về vấn đề tưởng chừng như dễ giải quyết này.

Trước câu trả lời cẩn thận của tôi, Antirianus nở một nụ cười tinh tế.

"Còn vấn đề của Sarkegaar và Chúa tể của Wednesday... ngài định làm gì?"

"..."

Antirianus chạm vào tình trạng khó khăn của tôi.

Hai người đó.

Không chỉ Charlotte, mà tôi vẫn chưa thể đòi lại hai người vẫn đang bị giam giữ trong Đế chế.

—Đêm đó.

Như thường lệ, tôi ở trong phòng ngủ với Harriet, kết thúc một ngày.

Tôi đã đến thăm Đế quốc và nói chuyện với Antirianus nên tâm trạng của tôi có phần sa sút.

Tôi vẫn không thể nghĩ đến việc giải cứu Lucynil và Sarkegaar vẫn còn sống.

Có quá nhiều việc phải làm.

Không, nó có thể chỉ là một cái cớ.

Tôi đã tuyên bố rằng nếu Đế chế giết Lucynil và Sarkegaar, chúng tôi sẽ trở thành kẻ thù của nhau.

Nhưng tôi không biết họ đang ở đâu và họ bị đối xử như thế nào.

Tôi chỉ có thể đoán được phần nào rằng họ sẽ bị quản lý chặt chẽ trong Cung điện hoàng gia.

Antirianus đang tiến hành các hoạt động gián điệp ở Thủ đô Hoàng gia và Đế chế, nhưng ông không có thông tin về nơi ở của họ.

Bản thân việc tôi vẫn chưa biết tung tích của họ đã là một manh mối rồi.

Trong các cuộc đàm phán trong tương lai với Đế chế, có thể xảy ra bất cứ lúc nào, hai người đó sẽ đóng vai trò là quân bài mà Đế chế có thể chơi.

Tôi có thể lấy lại cả hai để đổi lấy việc bảo vệ Charlotte không?

Đó là một vấn đề không thể tiếp cận một cách hấp tấp.

"Cả hai sẽ được an toàn."

Tôi lặng lẽ gật đầu trước những lời của Harriet.

Nhưng tôi đã có nghi ngờ của tôi.

"Như em đã biết, Sarkegaar là kẻ chủ mưu đằng sau vụ bắt cóc Công chúa và Hoàng hậu trong Chiến Tranh Nhân Ma vừa qua. Anh không biết về Lucynil... nhưng Sarkegaar có thể đã chết."

Đế chế bây giờ sẽ biết về những gì Sarkegaar đã làm.

Vì vậy, họ có thể đã giết ông ta vì hành động của ông ta.

Và vì Sarkegaar nằm dưới sự chỉ huy của tôi, nên sự căm ghét của họ đối với tôi như một Ma vương độc ác có thể vẫn còn.

—Sarkegaar.

Ông ấy đã muốn tái thiết Ma giới hơn bất kỳ ai khác.

Tôi không có ý định thực hiện điều ước đó.

Không có Sarkegaar, tôi đã trở thành vua của một thế giới bao gồm quỷ, mặc dù không hoàn hảo.

Sarkegaar sẽ nói gì nếu nhìn thấy cảnh tượng này?

Ông ấy có thể đã bùng nổ trong cơn giận dữ, hỏi làm thế nào tôi có thể sống lẫn lộn với con người, hoặc ông ấy có thể đã bị lay động bởi thế giới được tái tạo bằng cách nào đó.

Sarkegaar luôn là một tùy tùng trung thành, và tôi muốn cho ông ấy thấy thế giới này.

Số phận của thế giới luôn luôn cân bằng, nhưng tôi vẫn muốn cho ông ấy thấy thế giới mà chúng tôi đã tạo ra bằng cách nào đó.

Nếu ông ấy chỉ trích tôi cũng không sao, và ông ấy vui mừng cũng không sao.

Tôi muốn cho Sarkegaar thấy cảnh này, nhưng ý nghĩ rằng Sarkegaar có thể đã chết khiến tôi khó thở.

Tôi có thể ngừng suy nghĩ về những người đã được xác nhận là đã chết.

Nhưng khi tôi nghĩ về những người có số phận không chắc chắn, tôi cảm thấy mình muốn phát điên lên vì lo lắng.

Tôi phải cứu họ.

Có ổn không khi làm điều này?

Có ổn không nếu cứ trì hoãn vì tôi có quá nhiều việc phải làm?

Cảm nhận được sự lo lắng của tôi, Harriet đến bên tôi và vòng tay qua vai tôi.

"Chúng ta luôn làm hết sức mình."

"...Nó có thể không đủ."

"Mặc dù vậy, chúng ta phải tin điều đó."

Trước những lời của Harriet, tôi nghiêng rằng.

Những vấn đề tôi phải giải quyết nhưng vẫn chưa giải quyết được: Lucynil và Sarkegaar.

Vấn đề mới: Charlotte.

Tôi có thể giải quyết những điều này?

Tôi sẽ cứu thế giới chỉ để nó bị hủy diệt, giống như những gì đã xảy ra trước đây?

Tôi có thể chắc chắn rằng tôi sẽ không thất bại lần này?

Tôi phải làm gì đó, nên tôi đã làm, và tôi phải tiến lên, vì vậy tôi sẽ tiến lên.

Nhưng nỗi sợ hãi do thất bại khủng khiếp mang lại vẫn ngủ yên trong tôi. Tôi chỉ cố gắng không đối mặt với nỗi sợ hãi một cách có ý thức.

Một lần nữa, nỗi sợ hãi rằng chính sự tồn tại của tôi có thể hủy hoại mọi thứ rõ ràng đang ở trong tôi.

Tôi không biết phải làm gì hoặc tiến hành như thế nào.

Nhưng tôi đã tận mắt chứng kiến thực tế của Đế chế, và giờ là lúc phải quyết định cẩn thận nên áp dụng phương pháp nào.

Harriet luôn ngồi trên giường và đọc sách vào giờ này, cuối cùng thì ngủ thiếp đi.

Vì vậy, khi tôi thức dậy vào buổi sáng, tôi thường thấy cô ấy ngủ, vẫn cuộn tròn với cuốn sách mở trong lòng, như thể cô ấy đã ngủ thiếp đi mà không nhận ra.

Nhưng hôm nay, Harriet đang ngồi cuộn tròn trên giường, không làm gì cả.

Có vẻ như cô ấy đang yên lặng suy nghĩ.

Cô ấy dường như không thể hiện điều đó, nhưng có một nỗi buồn trong mắt cô ấy.

Tôi đã có một ý tưởng sơ bộ về những gì cô ấy đang nghĩ.

—Tôi đã từng đến Đế chế.

—Đế chế.

—Vùng đất của con người.

—Cuối cùng, danh tính Ma vương của tôi đã bị bại lộ, nhưng tôi đã xoay sở để trở về an toàn.

Vì vậy, đương nhiên, Harriet hẳn cũng nghĩ như vậy.

Vì tôi đã ở đó, có lẽ cô ấy cũng có thể đi.

Giống như tôi có hàng núi công việc phải làm, Harriet cũng không khác. Harriet thậm chí còn có nhiều việc phải làm hơn tôi.

Harriet sẽ nghĩ như vậy một cách tự nhiên.

Về những thứ cô đã bỏ lại.

Ba Kẻ Phản Bội.

Ba tên phản bội nhân loại.

Olivia Lanze.

Liana de Grantz.

Harriet de Saint-Owen.

Hoàn cảnh của Harriet khác với hai người kia.

Olivia không có gia đình, và gia đình duy nhất của Liana, Nữ công tước, đang sống lạng lẽ tại biệt thự của Edina.

Harriet không khỏi nghĩ về những gì cô đã bỏ lại ở xứ người, và cô không khỏi cảm thấy tội lỗi.

Vì vậy, cô ấy sẽ nghĩ về Công quốc Saint-Owan.

Và về Gia tộc cô ấy, bao gồm cả cha cô ấy.

Đứa con gái đã phản bội loài người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Công quốc Saint-Owan, đối mặt với những vấn đề thực tế do cô con gái đó, sẽ cảm thấy tội lỗi.

Vì vậy, Harriet bề ngoài giả vờ không sao và thậm chí còn lo lắng cho tôi, nhưng thực tế, có lẽ cô ấy mới là người đau đớn nhất.

Rõ ràng là Gia tộc cô ấy, chứ không phải bản thân cô ấy, đang phải trả giá cho việc chọn Ma vương.

Công quốc Saint-Owan cũng bị thiệt hại nặng nề, nhưng như Harriet đã nói, thủ đô Arnaka của

Công quốc vẫn an toàn dưới sự bảo vệ của Công tước.

Và giờ đây, Công tước đã cống hiến cho Đế chế thay cho cô con gái đã từ bỏ loài người của mình. Công tước phải chứng minh rằng không phải mình hay Gia tộc Công tước đã chọn Ma vương, mà là con gái của ông ta.

Vì vậy, Công tước đã chiến đấu trong cuộc chiến này vì số phận của nhân loại đã bị trừng phạt để chuộc tội cho con gái mình.

Tuy nhiên, ngay cả điều đó có thể không có nhiều ý nghĩa đối với sự tồn tại của Gia tộc Công tước.

Quần chúng cần một vật tế thần.

Gia tộc Công tước đã mua một niềm đam mê bằng cách được triển khai trong Sự cố Cổng theo nhu cầu của Đế chế và nhân loại.

Nhưng một khi Sự kiện Cánh cổng kết thúc, Công quốc Saint-Owan có thể là nơi đầu tiên bị hy sinh do dư luận giận dữ của Đế chế.

Một trong ba kẻ phản bội nhân loại, Gia tộc Công tước Saint-Owan.

Không phải vì họ đáng bị hy sinh, mà vì họ bị chọn làm vật tế thần.

Cho dù Công quốc Saint-Owan đã đóng góp bao nhiêu vào sự kết thúc của Sự cố Cổng, thì quần chúng sẽ không biết điều đó.

Đó là lý do tại sao Harriet hẳn đã nghĩ hàng ngày rằng Gia tộc và những người xung quanh cô ấy, chứ không phải bản thân cô ấy, phải chịu trách nhiệm về hành động của mình.

Có lẽ còn hơn cả tôi.

Harriet có thể còn đau đớn hơn.

Nhưng Harriet chưa bao giờ nói một lời nào với tôi về những vấn đề như vậy.

Chắc cô ấy nghĩ tôi còn rắc rối hơn cô ấy.

Tôi đã từng đến Đế chế.

Vì vậy, Harriet hẳn muốn tận mắt chứng kiến tình hình ở Công quốc Saint-Owan.

Cô ấy biết nó an toàn, nhưng cô ấy muốn biết tình hình thực tế ở Arnaka, thủ đô của Công quốc Saint-Owan, như thế nào.

Công tước và Gia tộc cô ấy đang làm gì.

Cô ấy chắc chắn muốn nhìn thấy nó bằng chính đôi mắt của mình.

"Harriet."

"...Huh?"

Harriet nhìn tôi.

"Em có muốn đến Arnaka không?"

"Huh?"

Trước lời nói của tôi, cơ thể của Harriet nao núng và cô ấy hỏi lại.

Chắc hẳn cô ấy không ngờ tôi lại đột ngột nói ra một điều như vậy. Tôi có rất nhiều việc phải làm.

Nhưng giống như khi tôi đến Thủ đô Gradias. Chỉ trong một ngày với Harriet, không có lý do gì chúng tôi không thể đến Arnaka.

Tôi đã nhìn thấy thủ đô và chỉ cảm thấy những cảm xúc khủng khiếp, nhưng cuối cùng, tôi đã đến đó.

Ngay cả khi hành trình trở về của Harriet chỉ để lại cho cô ấy những tiếc nuối thì không có lý do gì cô ấy không thể đứng vững trên con đường đó.

Lời nói của tôi có vẻ khá sốc, vì mắt Harriet đang run rẩy.

"Lazark hiện đang đi đúng hướng ở một mức độ nào đó. Không có lý do gì chúng ta không thể dành một ngày. Vì vậy... nếu em muốn đi, chúng ta có thể dành một ngày hoặc lâu hơn. Không, một ngày là gì? Chúng ta có thể dành một vài ngày."

Gia tộc của Harriet, đặc biệt là Công tước, có thể cố gắng giam cầm cô ấy và không cho cô ấy đi khi họ gặp cô ấy.

Nhưng Harriet đã làm việc cho tôi trong một thời gian dài.

Cô đã che giấu cảm xúc của mình và không bao giờ để chúng lộ ra ngoài. Cô ấy không nên có ít nhất nhiều sự lựa chọn sao?

Cô ấy sẽ gặp Gia tộc mình hay không?

Nghe tôi nói, Harriet cắn môi và chìm vào im lặng suy nghĩ.

Gặp Gia tộc cô ấy hay không là lựa chọn của Harriet.

Tuy nhiên, không có gì nguy hiểm khi chỉ để mắt đến Arnaka.

Tình trạng hiện tại của quê hương cô.

Không phải chỉ cần xác nhận nó bằng chính đôi mắt của cô ấy thôi sao?

"Anh sẽ đi cùng em chứ?"

Harriet nhìn tôi với đôi mắt run rẩy.

Cũng như Harriet đã bảo vệ tôi từ trước đến nay, lường trước mọi tình huống có thể xảy ra.

Đương nhiên, tôi sẽ đi theo để bảo vệ Harriet trong trường hợp bất ngờ xảy ra.

"Dĩ nhiên rồi."

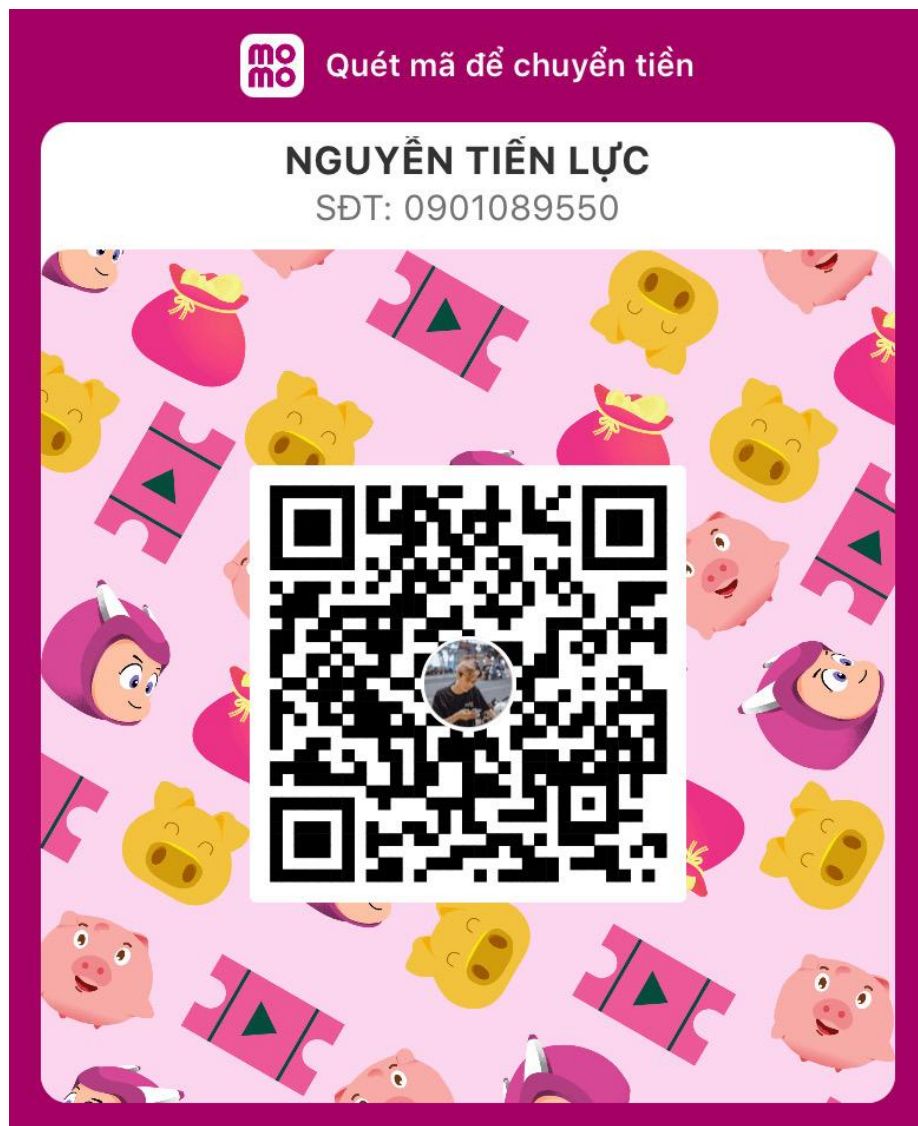
Nghe tôi nói, Harriet cuối cùng bật khóc, lấy cả hai tay che mặt.

"Cảm ơn... Reinhardt..."

Tại sao cô ấy lại biết ơn tôi như vậy?

Người nên luôn biết ơn là tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading